

ращъ звукъ на скжсана струна, който болезнено се отекваше въ сърдцето на слушателя.

Това показва за лишенъ пътъ, че г-жа Ганчева не стои на едно мѣсто, че тя въ всѣка своя роля, и даже при всѣко послѣдваще излизане, отива все по-напрѣдъ и по-напрѣдъ.

Г-нъ А. Кирчевъ, съ своята хубава реалистична игра, става все по симпатиченъ и по-скжпъ артистъ. Той най релефно изпъква въ модерната драма, кждѣто, както се вижда, е устремилъ своя талантъ, — винаги поразително естественъ и съ строго проучени роли. За неговата естественостъ и въобще за неговото значение като индивидуаленъ артистъ ще искаме да се изкажемъ другъ пътъ по-обширно.

Г-нъ Щърбановъ, както всѣкога, бѣ симпатиченъ съ своята изразителна, съвършена дикция, което подчертава неговата школованостъ.

Г-жа Стойчева — Мая, направи приятно впечатление. Тя е нова актриса, но е твърдѣ симпатична поява на нѣщата сцена, и обѣщава да бжде една добра наивка.

Бихме имали нѣщо да кажемъ върху неумѣлата декорация на тая пиеса, особено въ послѣдното дѣйствие, но нѣмането на мѣсто ни кара да оставимъ това за до-пѣти.

Колкото се отнася до това, какъ се схваща Ибсенъ у насъ, ще кажемъ само, това че малцина го разбиратъ, защото ние още нѣмаме добръ подготвена театрална публика. Но въпрѣки това, Ибсенъ оставя своя печатъ и върху най-посредствения зритель. Тоя зритель, равнодушенъ отъ началото, предъ простотата на дѣйствието, постепенно, несъзнателно подпада подъ мощното влияние на автора, вълнува се къмъ края на пиесата и се чувстува отъ нѣщо изморенъ, нѣщо е потиснало неговата душа. а това е, струва ни се, достатъчно — цѣлата е постигната.<sup>1)</sup>

1907 год

<sup>1)</sup> N. B. Критиката е печатана презъ 1907, 25 мартъ въ в-къ „Балканска трибуна“, подъ псевдонима Косара Преспанска, тогава когато сама Роза Попова е била артистка въ Народния театръ.